ПОШТАРИНА ПЛАЋЕНА У ГОТОВУ

ИЗЛАЗИ СУБОТОМ

Бодљикаво прасе

Уредништво и администрација
Београд, Добрачина 30/II

Примерак 4.— динара

Претплату прима »Преса« за продају новина и часописа
Београд, Влајковићева 8.

Претплата, тромесечно 48.— дин., полугодишње 96.— дин. годишње 192.— динара.

БЕОГРАД, СУБОТА, 17 ЈУНА 1944

БРОЈ 134 — ГОД. IV

РУКОПИСИ СЕ ПРИМАЈУ, ПА ШТАМПАЈУ ИЛИ БАЦАЈУ

ИСПУЊЕНО ОБЕЋАЊЕ

(Код заробљених Англо-америчких инвазионих војника нађен је велики број фалсификованих француских франака...)

РУЗВЕЛТ: Обећали смо француском народу да донесемо храну. Ја мислим Винстоне, да им уместо тога пошаљемо франке, јер нас то ипак мање кошта.

УНИВЕРЗИТЕТ БИБЛИОТЕКА

ПОСЛЕДЊЕ ВЕСТИ

Тако је почео

Ја скочих, па шта ми Бог дâ! Ваљда ће Свевишњи услишити Франклинову и Јосифову молитву...

НАШЛИ СУ МАЈСТОРА

Како се из редова Срба у емиграцији није могао наћи ни један који би примио на себе улогу Брозовог скутоноше, то је стари режисер наше трагедије, Черчил, извадио из архиве познатог србољуба Шубашића, који је, озарен од среће што је најзад постао президент, упутио одмах по наименовању своме земљаку Брозу-Титу писмо у коме му је изразио своје дивљење на његовом досадашњем раду на истребљењу Срба, и наговестио му је да ће он у њему, Шубашићу, имати и верног и оданог слугу. Кад су се ова два србофила нашла на истој линији, лако је замислити шта претстоји српском народу.

Чим је Шубашић преузео претседничку дужност, одмах се савезничкој ваздушној команди претставио као велики југословен и у томе погледу дао је извесне инструкције за рад савезничких бомбардеских екипа. Његова делатност се одмах осетила, бомбардовано је Смедерево, Ниш и велики број села у Србији.

Кад су га страни дописници упитали за његов став према Србима, одговорио је овај нови „друг": ви ћете тек видети колико ћу ја Србе да задужим, само незнам шта ће бити ако ми они почну враћати дуг, али, стари сам ја мајстор. Ваљда ћу некако извртати...

РАЗГОВОРИ О ИНВАЗИЈИ

Разговарају у Београду један Србин и један Англофил, који би требало такође да је Србин, али који сматра да је прво Англофил, а онда све друго.

— Је ли, богати, што је то запело са овом инвазијом? пита Србин .

— То је само тактика! Каже Англофил.

— Море тактика, или што друго, али углавном твоји тапкају у месту.

— Па знаш, зар ниси слушао радио Лондон, каже сада је у Нормандији врло рђаво време?

— Зар сада у јуну, по Богу, рђаво време? Ej, мој пријатељу, бојим се да док се то ваше рђаво време не пролепша, да вас Немци не баце у море. Хм... време им смета. Лепо каже наш народ рђавој овци...

КУДА ДА БЕЖИМО

— Ја ћу да бежим у Зајечар — кажем једном пријатељу.

— Ниси, ваљда, луд! Тамо постоје две болнице, амбуланта Окружног уреда и Дом народног здравља. Има да падају бомбе као конфете.

— Онда ћу у Аранђеловац.

— Побогу! Тамо је Пољопривредна школа.

— А шта велиш за Горњи Милановац!

— Којешта! Тамо црквени торањ стрчи у небо.

— Имам једног пријатеља у Забели код Пожаревца, да ли да се код њега склоним!

— Врло добро! У Забели се налази Казнени завод. Моћи ћеш мирно да спаваш, јер врана врани очи не вади.

ЗАГОНЕТКА

Ма куд пошô или се окрнô
Чућеш да се сви жале на црно:
»Дадосмо му и последње прње!«
Ал' без црног било би још црње.
(ɐɔɛdəg ɐuđ∏)

ЕНГЛЕЗИ ЗА ПОСТРАДАЛЕ БЕОГРАЂАНЕ

На заједничкој седници Горњег и Доњег дома г. Черчил је одржао дирљив говор у коме је зажалио што је дошло до многобројних жртава приликом бомбардовања Београда. На крају говора г. Черчил је рекао:

— Досадашњим и будућим жртвама у Београду желимо рајско насеље. А у част преживелих, тешко и лако рањених и унакажених, позивам вас, лордови и серови, да ускликнете трипут: »Хип! Хип! Ура!«

НА ИСПИТУ

Келнер Трифун полаже испит за пуноправног угоститељског помоћника.

— Како се сервира бифтек? — пита га претседник испитне комисије.

— У собици иза сале. А док гост једе, мора келнер да пази да не наиђе ко из Комесаријата за цене, Дириса и разних централа.

— Хм! — чеше се по глави претседник. Добро, де Рецимо да је тако... А зашто се полупечен бифтек зове »енглески«?

— Зато што је крвав — одвали Трифун.

Кажу да је положио са одличним успехом.

СЕНЗАЦИОНАЛНА ИЗЈАВА ВИКТОРА ЕМАНУЕЛА

(Специјални интервју дат само за „Бодљикаво прасе")

Пошто ни један од претставника дневних листова није хтео ни да чује о томе, да посети »краља и цара« Виктора Емануела решио се наш дописник да то учини, сажаливши се на молбе његовог изасланика, који је кумио и прекљињао да неко дође и да интервјуише његовог господара, уверавајући да је он приредио и одличну закуску.

»Краља и цара« нашао је наш дописник у једној вили у његовој нерадној соби. Стварно га је буквално нашао, јер је соба доста велика, па га можда неби ни приметио, да се Вики није сам огласио:

— Еха, ту сам.

Седео је за столом, али ко да га одмах примети кад је баш пред њим стајала чаша са вермутом. Интервју је одмах започео:

— Како гледате на садашњу ситуацију?

Виктор Емануел зашиљио брк.

— Дакле то је. Како ја гледам? Све сам некако слутио, да ћете ме то питати. А међутим ја уопште већ одавна не гледам на ситуацију, него ситуација гледе на мене. И — све ми се чини — да некако мрко гледа. Али свеједно. Изволите вермута, послужите се. Има овде и других ћаконија.

Неки велики лакеј примаче ближе тањир и наш дописник се прилично наклопио. Неко време се чуо само шкргут зуби. Виктор Емануел је очигледно уживао, али наш дописник се сетио да ипак има и неких дужности, па је опет заинтачио.

— Какво је ваше мишљење о положају Италије?

Мали се уозбиљио:

— Е, ви баш свашта питате. Да сте ви мени раније рекли, да ћете овако да питате ја бих био спреман. А овако — шта да вам кажем? Ја би прво морао да питам господина Бадоља... хихихихи... знате, ја њега још увек називам господином, јер и он мене титулише »Ваше Величанство... а он би опет морао да пита даље, па да вам онда јасно и енергично кажем што мислим. Али овако неочекивано...

— Па добро. Можда можете нешто да ми кажете о прошлости и будућности. Како оно бејаше са препадом на Мусолинија?

— А зар мислите да је мени било лако? Уочи тог дана шетао сам целу ноћ узбуђен испод свог кревета. Зар да извршим напад на тог великог човека?

— А... дакле ипак признајете његову величину?

— Па дабоме. Да није било све онако вешто и из бусије намештено могао је он нас да хакне по глави. Онда сам ујутро наредио да ми оседлају моју пудлицу и изјашио у шетњу. Шта је било доцније знате ви боље него ја. Али, како рекох, одлука није била лака.

— А чему сте и доносили такву одлуку?

Вики даде знак циновском лакеју и он енергично лупи шаком по столу.

— Мадона — крикну Вики у исти трен дигнувши брчиће увис — зар се је могло другачије? Морао сам да будем енергичан. До стотину ђавола.

И он поново да знак и лакеј лупи други пут шаком по столу.

— Мени приговарају да сам непоуздан — продужио је Виктор Емануел — али то је бесмислено и лудо. Баш напротив, ја сам увек био конзеквентан. И кад сам — у своје време био рекао да ћу да одржим традиционалну политику савојске куће јесам ли то икада доцније порекао? Шта гледате у мене, млади пријатељу? Зар ово, што сам урадио није било тачно сагласно са нашом традиционалном политиком. Кад је то било да ми нашим непријатељима нисмо остали — или постали, свеједно — верни?

Наш дописник излетео је напоље оставивши и вермут и закуску.

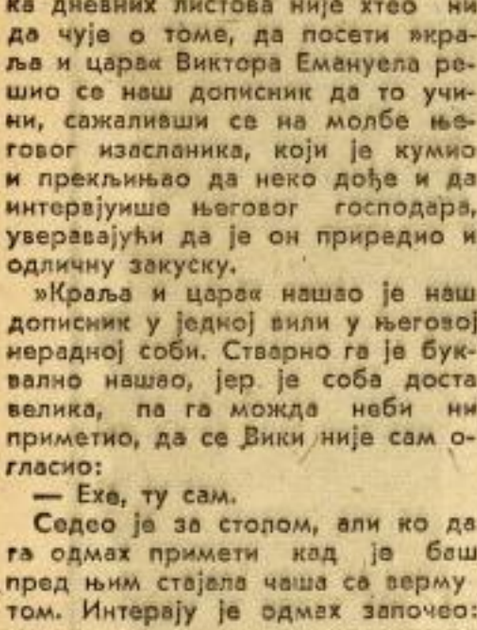
◆

МОДЕРНА ДЕЦА

Перица: Је ли, шта мисляш како се оријентишу непријатељски авијони, кад им се ноћу док лете над Балканом, покваре инструменти?

Ђокица: Ништа не раде. Навију радио Београд и сачекају да им славуј каже где се налазе.

МОД ВРАЧАРЕ

— Видим неког црномањастог човека, за кога ћете се удати!

— Зар не плавог! Мој вереник је плав.

— Да, он је плав, али носи црно одело.

СТАЉИН ОДЛИНУЈЕ

Стаљин је одликовао маршала Хариса, главног заповедника савезничке терористичке авијације.

— После Берија, ти си, товаришч, најсавршенији убица.

Власник и издавач: »Просветна задруга« а. д. Добрачина бр. 30/II.

Штампа: Штампарија »Луча«, Кр. Наталије бр. 100. Тел.: 21-772.

ХЛАДНОКРВНОСТ

Пре неко вече касно у ноћ зазвиграше сирене. Скочисмо из кревета и у паничном страху сјурисмо се у подрум.

После једно десет минута, када смо се већ мало умирили, приђе нам један озбиљнији господин:

»Не разумем што сте се толико уплашили« — обрати нам се он одмереним гласом«. »Ја се нисам ни мало уплашио. Био сам на трећем спрату када је засвирало. Мирно сам обукао кошуљу, закопчао дугмета, наместио машну, па пошто је нисам био добро завезао, ја сам направио нови чвор...«

Тек ће један између нас:

»Заиста вам се дивимо на толикој хладнокрвности, али зашто нисте обукли и панталоне?«

◆

НА БАНКЕТУ

Фотограф снима једно друштво и моли званице да се насмеју.

— Зашто сте, господине, тако озбиљни? — обраћа се он једноме госту.

— Ја плаћам овај банкет.

⁂

ИЗНЕНАЂЕЊЕ

Пријатељ, у посети каже домаћину:

— Изненађен сам чистоћом коју сам видео у твојој кући. Сигурно имаш врло вредну жену!

— Па да, она ми је сјајно показала како се чисти и паркет и одржавају ствари у реду.

⁂

ТАЈНА

Шеф: Надам се да нисте већ целом свету саопштили да сте добили повишицу.

Чиновник: О не, господине шефе, нисам то рекао чак ни својој жени.

⁂

ДОСНОЧИО МУ

Јахао поп на коњу. У путу га сретне неки шаљивчина, и да би га мало пецнуо, упита попа:

— Како то, оче: Исус јахао на магарцу, а попови данас јашу коње?

— Е, променило се откад магарци одоше у шаљивчине. Зато морам да јашем на коњу, одговори поп и пројаха.

⁂

ЗНА ОН

Мали Перица саопштава:

— Добили смо нову бебу.

— Дечка или девојчицу?

— Биће да је девојчица, видео сам како је пудрују.

⁂

РЕДАН САМОУБИЦА

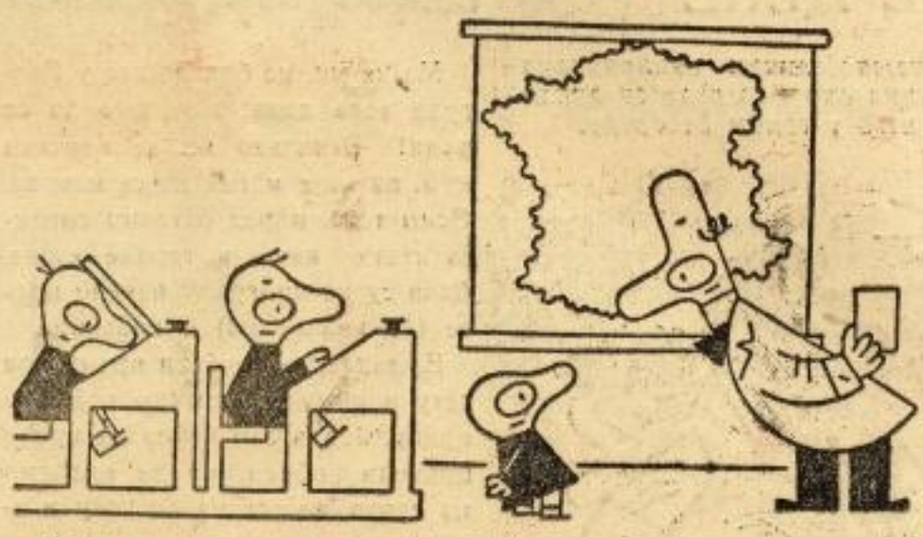
— Зашто сте украли револвер? пита судија оптуженога.

— Да се убијем.

— А зашто сте онда продали тај револвер?

— Да бих могао да купим метке.

У ШКОЛИ

Кажи ми, Перице, зашто је земља округла!
— То нисам ја казао, господине учитељу.

СРЕЋАН ЧОВЕК

— Зашто изгледаш тако задовољан, чим угледаш моју жену!
— Зато што се радујем, што није моја жена.

ПИСМО МАЛОГ ЈОВИЦЕ

Казе ми јуце један цика, слусаі јовице. Ти ниста дуго незнас него да Писес о безанији. Одговолио Сам му и ја бих волео да о томе не писем, него о нецему лепсем. Али, таква су вле мена, а ја сам леполтел и ниста дуго, и писем само Оно сто видим, а не измисљотине.

ето тако пле неки дан. Кад нам оно доћосе плиjатели да нас бомбалдуjу, затекао сам се у валоси, на Калимегдану таколеци, са једном пуском, тј. тлебом, засвилисе силене, а мц ста цемо Него без у Плво склонисте, то је била једна велика Банка. Света као да дилис, далеко то од њега Било, дели лецимо бело бласно, а не ову Плоју. Сви смо се стисли и цутимо, наједном по чесе да пљусте бомбе, мислис одосмо сви. Кад у ходнику нека длека и вицу људи Панто, панто, је ли Ту панта послузитељ. На једвите јаде плонасли смо тог панту који се био завукао у мисиу Лупу и цути. Кад га извукосе, скошисе неки чиновници и послузитељи на њега да вицу: цлни Панто, ти си заклуцао гене лалног Дилектола, ено га деле се и запомазе, аман људи спасавајте. Панто, Панто, ако њега бомба не убиje, он це Тебе сигурно Бомбалдовати. Панта јадни побледео, узутно, ни леци не мозе да плозболи, ни луком да поклене. Помислили смо Слог га стлефио, извадисе му из капута клучеве и отлцасе на длуги сплат и одатле извукосе Дилектола висе млтва него зива. Донесе га у склоните, а он ни леци да казе, само се тлесе као да болуje од малалиje. Циновници казу: сламота заклуцао дилектола, ајде да је неког дневницала, него ста мислите Дилектола. Нецувено.

Данас је то већ плослост. Дилектол је заболавио како је изгледао па се плаши и казе циновницима, ја не безим цак ни кад бомбалдуjу, а Ви цим цуjете тицу да казе пазна, пазна, нигде вас Нема. Панта јадник досао себи и кад стану да му плебацуjу, он Казе: нисам ја клив сто он не цуje добло. Дилектол је после донео од куце ладио и казе зеии: неце ми висе Панта подвалити од сад цу и ја да слусам славуја.

вас јовица

ИДЕАЛНА ЉУБАВ

Љиљана је имала три обожаваоца, хтела је да сазна који је од њих највише воли, па да му евентуално постане жена или да с њим има друге комбинације кад се уда.

— Шта би ти био у стању да учиниш за мене? — питала је Мику.

— Жртвовао бих живот, ако буде потребно — рекао је Мика без предомишљања и можда искрено.

— Мало је то — изјавила је Љиљана. А ти, Тико?

— Ја бих желео да за време целог нашег заједничког живота буде узбуна, па да нас двоје будемо стално у подруму.

— То вреди — рекла је Љиљана. А шта имаш да кажеш ти, Жико?

— Ја бих ти жртвовао своју текстилну карту — казао је Жика.

— Ти си прави мушкарац — викнула је Љиљана.

Жика је сав срећан потрчао на врат на нос на црну берзу да нађе бурме.

⁂

ЛЕК ПРОТИВ РНАЊА

Жалио се један поручник своме сеизу како му коњ ноћу страшно рче.

— Није то ништа, г. поручниче, излечићу га ја од тога, одговори му сеиз.

После извесног времена, поручник примети да коњ више не рче, па упита сеиза како га је излечио.

— Врло лако. Кад год он почне да рче, ја му излијем канту воде на главу и он одмах престане.

— Врло добар лек! Само пази да не сазна за њега моја жена, јер и ја рчем кад спавам, рече му поручник.

СЛЕПАЦ И ЊЕГОВ МАЛИ ВОДИЧ

Један слепац иде од куће до куће и купи милостињу. Води га један дечак који нема ни десетак година.

— Зашто не нађеш ког сигурнијег пратиоца, јер овај дечак може да те наведе на неки рђав пут? каже једна госпођа слепцу дајући му динар.

— Небоjте се, госпођо, ја увек једним оком мотрим на њега.

⁂

РАЗУМЕЛИ СЕ

— Желео бих да вам скренем пажњу да изнад вас станује један болесник.
— Тако, па ја сам контрабасист а не лекар!

⁂

Познаје га

— Идем у купатило да скинем рђу са себе.

— Гледај да нешто од тебе и остане.

У ХАРЕМУ

— Хоћеш ли скинути вео! — Не, ја сам поштена девојка.

УОБРАЖЕНИ БОЛЕСНИК

Јова Перић, блазирани мултимилионер позове једном касно у ноћ неког сиромашног лекара.

Перићу уствари није било ништа, али се није устручавао да дигне лекара из постеље.

Када га је лекар прегледао, упита:

— Да ли сте написали тестамент?

Богаташ се намршти:

— Шта? Зар је тако озбиљно!

— Позовите своју жену и децу! — каже даље лекар.

— Како? Зар ћу умрети?

— Позовите и свога адвоката! И то сместа!

— О, Боже, да нисам случајно на самрти?

— То не, али нећу да сам ја једини магарац, којега сте усред ноћи дигли из кревета.